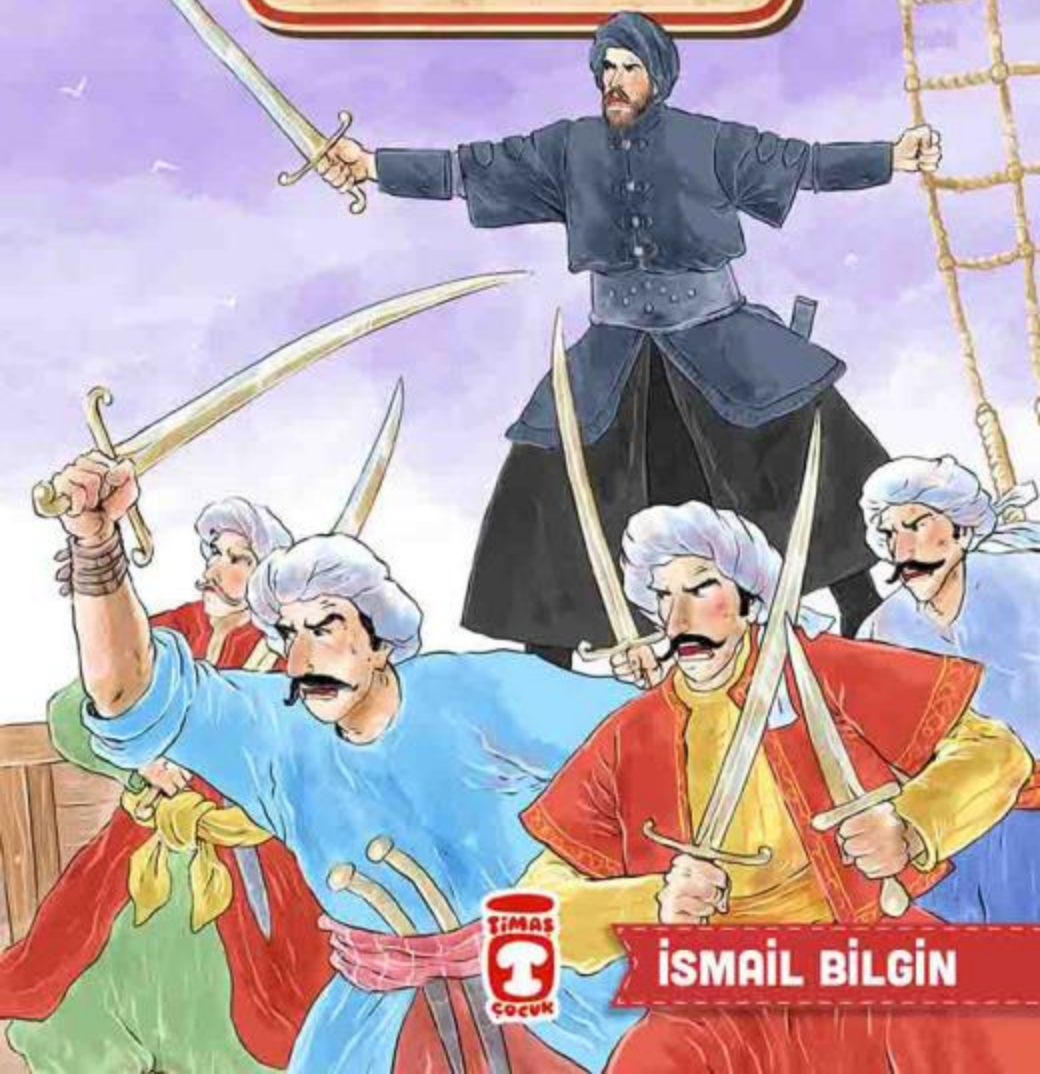

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ

Batı Akdeniz'in Fatihi

KEMAL REİS

İSMAİL BİLGİN

KAHRAMAN TÜRK DENİZCİLERİ
KEMAL REİS

İSMAİL BİLGİN

1. BÖLÜM

KARAMAN'DAN GELİBOLU'YA

1451 yılında Karaman'da doğan Ahmet Kemalettin yola koyulduğunda içindeki sevinci tarif edemezdi. Artık doğduğu yerde duramazdı. Methini çok duyduğu bir liman kahasası olan Gelibolu'ya gitmeyi ne zamandır kafasına koymuştu. O, hiç görmediği denizleri, gemileri, balıkları merak ediyordu. Sanki ona ayrı bir dünya gibi geliyordu denizcilik...

Katıldığı kervan uzun bir yolculuktan sonra Kuşadası'na gelmişti. Burada mola verilecekti. Kervanın eksiklikleri giderildikten sonra tekrar yola koyulacaklardı. Ancak Ahmet Kemalettin denizi görünce âdeta kendinden geçmişti. Hemen kervandan ayrılmış sahile gitmişti. Paçalarını sıvamış, dizlerine dek suya girmişti. Denizin serinliğini hissediyordu. İlk

defa aldığı iyot kokusunu derin derin içine çekti. Ardından elini, kolunu ve yüzünü yıka-
dı. Sonra sahildeki çakılların üzerine oturdu.
Uzun uzun dalgaları izledi. Suyun taşlara çar-
parken çıkardığı sesi dinledi. Başının üzerin-
de uçup duran martılara baktı...

İçi içine sığmıyordu. Öyle mutluymuş
ki kendinden geçmişti. Âdeta bir masal
âlemindeydi.

“Allah’ım ne kadar güzel. Ne kadar serin.
Ne de tuzlu... Bu engin suyun ucu bucağı yok.
Balıklara özendim şimdi...” diye düşündü.

Kaleye baktı. Kalenin yanındaki limanda
pek çok kayık, çehtiri, yelkenli vardı. Kalk-
tı, limana doğru yürüdü. Kayıkları inceledi.
Yelkenlilere baktı. Saatlerce limanda dolaştı
durdurdu. Artık kervanın yanına dönmeliydi. İs-
temeyerek de olsa yola koyuldu. Ancak yarı
yolda aklına bir fikir geldi. Öyle sevindi ki
yerinde duramadı:

– Yaşasın, diye haykırdı ve havalara sıçradı.
Onun bu haykırışı üzerine herkes ona bak-
tı. O da kendine bakanlardan utandı, başını
eğdi. Kulaklarına dek kızarmıştı.

“Neden kervanla Gelibolu’ya dek gideyim
ki? Buradan bir yelkenliye biner, denizden

giderim... Elbette ya! Bu neden daha önce aklıma gelmedi ki? Şimdi beni kabul edecek bir yelkenli bulmak lazım. Hiç param da yok. Beni yolcu alırlar mı? Almazlar. Öyleyse ne yapmam lazım? Benim bu gece limanda kalmam gerekli...”

Ahmet Kemalettin, verdiği karardan dolayı çok memnundu. Zıplıyor, eline taş alıp denize atıyordu. Martılara bağıırıyordu:

– Deniz güzel mi?

Sonra balıkçıların ağlarını tamir etmesini izlemeye koyuldu. Yanlarında balık bekleyen kediler dikkatini çekmişti. Ne kadar da çoktular. Balıkçılar da ağlardan temizledikleri bazı balıkları onlara veriyorlardı. Kendisi de acıktığını hissetti. Balıkçılara yaklaştı. Çekingeng bir şekilde sordu:

– Benim de karnım aç. Size yardım etsem, bana da balık verir misiniz?

Yaşlı balıkçı karşısında duran çocuğu tepeden tırnağa süzdü. Sustu. Sonradan sordu:

– Kimin, kimsen yok mu?

– Yok.

– Nereden gelirsin?

– Karaman’dan.

– Neden?

– Anlamadım?

– Neden Karaman'dan ayrıldın. Ya da kaçtın?

– Deniz için.

– Deniz mi?

– Ben de sizin gibi denizlerde olmak istiyorum. Yelkenli kullanmak istiyorum. Yüzme öğrenmek, dalgalarla yarışmak istiyorum. İçimden bunlar geliyor. Ben bir çiftçi çocuğuyum ama toprakla uğraşmak bana göre değil.

– Ya annen, baban?

– Annem ben küçükken ölmüş. Babamdan bir kervanla gitmek şartıyla izin aldım.

– Nereye gidiyorsun peki?

– Gelibolu'ya. Tersaneler kasabasına. Denizciliğin başkentine. Orada ne yaman denizciler varmış ki sözlerle anlatılamazmış...

– Sen bunları nereden duydun?

– Duydum işte...

– Peki, şu ağlardaki balıkları temizlersen sana bir okka balık veririm.

– Yaşasın!

– Nasıl temizleneceğini biliyor musun?

– Hayır.

– Tamam, sana göstereceğim.

Yaşlı adam ona nasıl balık temizleyeceğini sabırla anlattı ve gösterdi. Sonra elindeki bıçağı Ahmet Kemalettin'e uzattı.

– Başla, haydi bakalım...

Ahmet Kemalettin, ilk başta çekinerek ve hatta korkarak balığı eline aldı ve onu temizlemeye başladı. Sonra alıştı. Balık kokusunu pek sevmemişti ama yapacak bir şey yoktu. Balıklara çok dikkatli baktı. Ardından çalışmaya devam etti. Hiç durmadan akşama dek balık temizledi. İşi bitince de yaşlı balıkçı ona temizlenmemiş bir okka balık uzattı:

– Al bakalım, bu da senin ücretin.

– Ama bunlar temizlenmiş değil ki...

– Ha ha ha! Elbette değil, evladım sen temizlemeyi öğrendin ya bunları da temizlersin.

– Peki, ama bunları nasıl pişireceğimi de öğretin.

– Tamam.

Yaşlı balıkçı ilerideki kulübenin önünde ateş yaktı. Sonra tavayı ateşin üstüne koydu. Tavanın içine de yağ koydu ve balıkları kızartmaya başladı:

